

Max

elcsatangol

Holly Webb

HOLLY WEBB

MAX
ELCSATANGOL

Sophy Williams rajzaival

Könyvmolyképző Kiadó

Szeged, 2011

Rosie-nak

Első fejezet

Molly kinyitotta a kaput, majd megállt, türelmetlenül várva szüleit, hogy ők is odaérjenek a házhoz. – Ez az! – kiáltotta. – A negyvenkettes szám! – Egészen biztos volt benne, hogy halk nyüsztést és ugatást hallott kiszűrődni odabentről, és már alig várta, hogy bemenjenek.

Végre-valahára a szülei is megérkeztek a házhoz. – Akkor hát csengess csak be! – biztatta Mollyt az apukája.

Molly hallotta, amint a házban megszólal a csengő, majd a csilingelést mély, csaholó hang követte. Azután mancsok dobogása és karmok csattogása

hallatszott, és valami váratlanul az ajtónak csapódott. Molly meglepetten ugrott hátrébb.

– Jackson, menj az útból! Hogy nyissam ki az ajtót, ha egyszer itt állsz előtte? – A hang nem tűnt haragosnak, sőt mintha a kutya gazdája inkább a nevetését igyekezett volna visszatartani. – És ti, többiek sem igazán könnyítitek meg a dolgom!

A mély ugatáshoz ekkorra vékony hangocskák zűrzavaros egyvelege is csatlakozott, amelyek egytől egyig mind nagyon izgatottnak hallatszottak. Az ajtó feltárult, és a nyílásban egy barátságos arcú asszony jelent meg, aki minden igyekezetével azon volt, hogy visszatartsa a lába körül nyüzsgő fekete-fehér kiskutyák nyughatatlan áradatát. Hatalmas, szürke bozontos kutya üldögélt mellette.

– Ó, csodás! Becsukták a kaput! Sajnos a kölykök meglehetősen élénkek, csak arra várnak, hogy kiszökhessenek és felfedezhessék a világot. Sally Hughes vagyok, telefonon beszéltünk. Jöjjenek beljebb!

– Én James Martin vagyok – mutatkozott be Molly édesapja, és közben felemelt egy kiskutyát, akinek sikerült kiférkőznie Hughes asszony lába mellett. – A feleségemmel, Clarával beszéltek telefonon, ez pedig itt a lányunk, Molly. A kutyarajongó!

Kövezték az izgága kiskutyákat a házba. Molly ámulva nézte őket. Hughes asszony korábban azt mondta Molly anyukájának, hogy összesen hat kiskutyájuk van, de hát itt egészen biztosan több van hatnál! Mintha mindenfelé kutyusok nyüzsögnének!

Hughes asszony a konyhába vezette őket, és bekapcsolta a vízfóralót. A sarokban egy másik óriási kutya feküdt elnyúlva egy kényelmesnek látszó párnán, és békésen szundikált. Molly meg volt győződve arról, hogy a kutya panaszosan felnyögött, amikor a kiskutyák beözönlöttek a konyhába, és mind egyszerre vetették rá magukat.

A háziasszony elmosolyodott. – Szegény Szöszi! Az igazat megvallva, szerintem már várja, hogy a

kicsik végre elmenjenek. Csodálatos anya, de a kölykök rettenetesen kifárasztják! – Az asszony kávé-t tett Molly anyukája és apukája elé, Mollynak pedig töltött egy pohár gyümölcslevet.

A kislány kortyolt egyet az üdítőből. A szék szélén kuporgott, és csak arra vágyott, hogy végre elmehessen játszani a kiskutyákkal, akik még mindig a mamájukon ugrándoztak.

Hughes asszony észrevette Molly vágyakozó pillantását, és kedvesen rámosolygott. – Rajta! Menj oda, és játssz velük! Csak ügyelj Jacksonra, a kölykök apjára! Nagyon barátságos ugyan, de hatalmas, és ha bekapcsolódik a játékba, akaratlanul is könnyedén felboríthat!

Molly letérdelt a földre, mire a kiskutyák érdeklődve feléje fordultak. A legbátrabb kölyök lassan a kislány felé lopakodott, farkát szelíden csóválva. Molly reménykedve nyújtotta ki felé a kezét, a kiskutya pedig kedvesen megbökte puha kis fejével,

majd gyorsan visszaroht a többiekhez. A kislánynak hirtelen az jutott eszébe, hogy a kutyus egészen úgy fest, mintha nevetne!

– Kérdezhettek valamit? – szólalt meg Molly, miközben gyorsan végignézett a kiskutyákon. – Miért nem hasonlítanak a kölykök Jacksonra és Szöszi-re? A kicsiknek rövid a szőrük, és fekete-fehér foltos, a szülőknél viszont szürke.

– Az óngol juhászok mindegyike ilyenek – magyarázta Hughes asszony. – Rövid, fekete-fehér szőrrel születnek, de ahogyan nő a bundájuk, fokozatosan ki is világosodik.

Apa elgondolkodva nézett Szöszi-re. A kutya hosszú, sima szőrén megcsillan a fény, ahogy egyenletesen szétterült a párnáján. – Sok munka lesz ebben tartani a bundáját.

Hughes asszony komoly arccal bólintott. – Igen, valóban sok munkát igényel. Gondoskodni kell arról, hogy a szőrük mindig tiszta legyen, és hogy ne

legyenek sebek vagy sérülések a vastag bunda alatt. És *nagyon* sok testmozgásra van szükségük. Az óangol juhászkutya nagy felelősség, teljes elkötelezettséget igényel. Úgy értem, a kutyatartás sohasem könnyű feladat, de egy ilyen állat gondozása néha tényleg kemény munkát jelent.

Molly tekintete a szüleire vándorolt. Kicsit ijesztőnek hangzott az egész, de még mindig nagyon vágyott rá, hogy hazavihesse az egyik kiskutyát!

Édesanyja arcán azonban kétség tükröződött. – Lehet, hogy mégsem olyan jó ötlet ekkora fába vágni a fejszénket. Még sosem volt kutyánk. Talán egy kisebb jószág megfelelőbb volna...

A legbátrabb kölyök, akinek pofácskája csaknem teljesen fehér volt, fekete fülecskével és egy kalózhoz méltó sötét folttal a szemén, most ismét Molly felé settenkedett. Ezúttal fel is ágaskodott, két mancsával a kislány ölébe támaszkodott, és gyorsan megnyalta az arcát.

Molly odáig van a boldogságtól,
amikor megkapja Maxot,
a gyönyörű óangol juhászkutyakölyköt.

Amíg a kislány iskolában van,
Max kétségbeesetten vágyakozik utána,
alig várja, hogy Molly hazaérjen,
és végre játszhassanak.

Egyik nap azután a kiskutya észrevesz
egy nyitott ablakot, és kis gazdája keresésére indul.

A világ azonban igencsak félelmetes hely
egy kiskutya számára, főleg, ha teljesen egyedül
rója az utcákat. Max hamarosan el is téved,
és komoly bajba keveredik.

Vajon viszontlátja-e még valaha Mollyt...?

Sophy Williams
illusztrációival

Hatéves kortól ajánljuk!

1 499 Ft

ISBN 978 963 245 535 8

9 789632 455358

Könyvmolyképző Kiadó